

Kelemen Lajos

Kis versek

(Világos)

törik az ablaküveg, valaki,
hallom,
most tapossa – s milyen elégikus!
roggyannunk,
törnünk apróra, de hívni, hívni még egyszer
a teret:
„te fénylő! te mindig ugyanaz!”
én is bekerítettem valaha
a világosságot:
hová? hogyan? –
égette a levegőre nevemet:
húsztól húszéves koromig
majdnem
látni is lehetett

(Kék füzet)

Ham ifjan megrázott, őt olvasni
kamaszként: az ember egyszerre nyúl
és nyúl vadász;
írtam róla, hozzá, üvegre lehelt pára volt
a tiszta lap,
Ham pedig a mozdony-ember,
akiben mindent túlbőg az öntudat
és képtelen átbújni
egy mondaton, mely szerint elveszett –
Ham! összefolynak
a nappal kristálykemény képei éjszaka?
minden asszony arca
sötét gubó? –
s a háború lélegzik, tehát él, marad?
várni kell, Ham... amíg megjön
a tiszta arcú Pocahontas,
ő nem kívánja, hogy moduláld magad,
melléd ül,
írj, márts tintádba sastollakat